

پیام پنجم

خدا به عنوان کوزه‌گر حاکم ما ما را ظروف و محفظه [کانتینر] خود کرده، تا حاوی او باشیم

مطالعه متون مقدس: ارمیا ۱۸: ۱-۱۰؛ اشعیا ۶۴: ۸؛
رومیان ۹: ۱۵-۱۶، ۱۹-۲۳؛ اعمال ۹: ۱۵؛ دوم قرنتیان ۴: ۶-۷

۱. خدا به عنوان کوزه‌گر حاکم ما، بر ما به عنوان ظروف سفالین خود، حق مطلق دارد؛ برای ما حیاتی است که
بینشی از حاکمیت مطلق خدا را ببینیم - ارمیا ۱۸: ۱-۱۰؛ اشعیا ۶۴: ۸؛ دانیال ۴: ۳، ۳۴-۳۵؛ رومیان ۹: ۱۹-۲۳:
آ. حاکمیت مطلق [مشیت؛ خودمختاری] اشاره دارد به اقتدار، قدرت، و مقام نامحدود خدا - مکاشفه ۴: ۱۱؛
۵: ۱۳:

۱. خدا به عنوان حاکم مطلق، مافوق همه چیز، پشت همه چیز، و در همه چیز است - اول پادشاهان ۲۲:
۱۹.

۲. خدا توانایی کامل دارد که آنچه مایل است را بر طبق خواسته قلبی خود و مطابق اقتصاد خود اجرا نماید
- دانیال ۴: ۳۴-۳۵؛ افسسیان ۱: ۴-۵، ۹-۱۱.
ب. رومیان ۹: ۱۹-۲۳ به حاکمیت مطلق خدا اشاره دارد:

۱. «کیست که بتواند در برابر اراده او ایستادگی کند؟ اما ای انسان، تو کیستی که با خدا مجادله کنی؟ آیا
مصنوع می تواند به صانع خود بگوید چرا مرا چنین ساختی؟» - آ.آ. ۱۹ ب-۲۰:
(آ) ما باید دریابیم که چه کسی هستیم؛ ما مخلوقات خداییم، و او خالق ماست - اشعیا ۴۲: ۵.
(ب) ما به عنوان مخلوقات او، نباید در برابر مقصود او مقاومت کنیم و یا به او، آن خالق، جواب پس
دهیم - رومیان ۹: ۲۰.

۲. «آیا کوزه‌گر اختیار ندارد که از توده گلی واحد، ظرفی برای مصارف مهم [عزت] و ظرفی دیگر برای مصارف
معمولی [ذلت] بسازد؟»:

(آ) خدا کوزه‌گر ماست، و ما گِل در دستان او هستیم؛ خدا کوزه‌گر ما، همان حاکم مطلق است
- ارمیا ۱۸: ۱-۶؛ اشعیا ۶۴: ۸.

(ب) خدا به عنوان کوزه‌گر ما، اختیار مطلق بر ما دارد؛ درباره ما، او حق دارد هرچه مایل است را انجام
دهد؛ اگر خدا بخواهد، او می تواند یک ظرف را برای عزت و ظرفی دیگر را برای ذلت بسازد - ارمیا
۱۸: ۶؛ اشعیا ۲۹: ۱۶؛ ۶۴: ۸؛ رومیان ۹: ۲۱.

پ. حاکمیت مطلق خدا اساس گزینش اوست، گزینش او به حاکمیت مطلق وی بستگی دارد - آ.آ. ۱۱، ۱۸؛ ۱۱:
۵، ۲۸.

۲. خدا به عنوان کوزه‌گر ما، ما را حاکمانه خلق کرد تا بر طبق پیش‌گزینی او، ظروفش باشیم - دوم قرنتیان ۴:
۶-۷؛ افسسیان ۴: ۶؛ ۳: ۱۹؛ فیلیپیان ۲: ۱۳؛ عبرانیان ۱۳: ۲۰-۲۱؛ اول تیموتائوس ۳: ۱۶؛ دوم تیموتائوس ۲:
۲۰-۲۱؛ افسسیان ۱: ۵، ۱۱:

آ. مقصود خدا از خلقت انسان این بود که انسان را ظرف خود نماید، یعنی ظرف سفالین خود، برای حاوی بودن
او و پر شدن از مسیح چون حیات ما به جهت بنای بدن مسیح به عنوان ظرف بزرگ و جمعی خدا برای ابراز
او - پیدایش ۲: ۷؛ اعمال ۹: ۱۵؛ رومیان ۹: ۲۱، ۲۳؛ دوم قرنتیان ۴: ۷.

ب. تعلیم اساسی در کل متون مقدس بسادگی این است: خدا همان محتواست، و ما ظروف یا محفظه‌ها هستیم
تا آن محتوا را دریافت کنیم؛ ما باید حاوی خدا بوده و با خدا پر شویم تا بتوانیم ظروفی برای عزت، تقدیس-
شده، مفید برای صاحبخانه، و مهیا برای هر عمل نیکو باشیم - دوم تیموتائوس ۲: ۲۰-۲۱.

پ. اگر ما حاوی خدا نباشیم و خدا را به عنوان محتوای خود نشناسیم، یک تضاد بی معنی خواهیم بود - مرثی
۱: ۲-۳، ۱۴.

ت. تمامی چهارده رساله پولس می تواند در دو کلمه خلاصه شود - «ظرفِ باز»:

۱. میزانی که خدا می تواند خودش را در ما توزیع کند بستگی دارد به میزان باز بودن ما؛ خدا فقط می خواهد که عاشق او باشیم و خود را به او باز نگه داریم - دوم پادشاهان ۴: ۱-۷؛ متی ۵: ۳؛ یوحنا ۱: ۱۶؛ اشعیا ۵۷: ۱۵؛ ۶۶: ۲-۱.

۲. زوال، از خودکفایی آغاز می شود؛ پیشرفت، از گشنگی و تشنگی آغاز می شود - دانیال ۴: ۲۵؛ لوقا ۱: ۵۳؛ فیلیپیان ۱: ۲۵؛ مکاشفه ۳: ۱۶-۱۸.

۳. خدا به عنوان کوزه گر ما، در حاکمیت مطلق خود اختیار دارد کسانی که برگزیده و فراخوانده را تبدیل به ظروف رحمت برای عزت و جلال گرداند - رومیان ۹: ۱۱، ۱۸، ۲۱-۲۴:

آ. ما توسط خدا بر طبق رحمت حاکمانه او برگزیده شدیم؛ رحمت خدا فراگیرتر از خواص اوست، که ما را از جایگاه اسفانگیزمان نجات داد، و به موقعیتی شایسته فیض و محبت خود آورد - افسسیان ۲: ۱-۴؛ عبرانیان ۴: ۱۶؛ متی ۵: ۷؛ ۷: ۱؛ ۹: ۱۳.

۱. بر طبق وضع طبیعی ما، ما از خدا خیلی دور بوده، و کاملاً نالایق فیض او بودیم؛ ما فقط مستحق دریافت رحمت او بودیم - افسسیان ۲: ۴.

۲. نافرمانی انسان به رحمت خدا فرصت می دهد، و رحمت خدا، انسان را به نجات می آورد - رومیان ۱۱: ۳۲.

۳. ما آفریده شدیم تا برای حاوی بودن مسیح به عنوان خدای رحمت، ظروف رحمت باشیم - ۹: ۱۱-۱۳، ۱۶، ۲۰-۲۱؛ مرثی ۳: ۲۱-۲۴؛ لوقا ۱: ۷۸-۷۹.

۴. به خاطر رحمت خدا، ما به انجیل واکنش نشان دادیم وقتی که دیگران ندادند، ما کلامی درباره مسیح به عنوان حیات را پذیرفتیم وقتی که دیگران نپذیرفتند، و ما راه بازیابی خداوند را برگرفتیم وقتی که دیگران از این راه عقب کشیدند - سرود انگلیسی ۲۹۶، بند ۳.

ب. «رحم خواهیم کرد بر هر که نسبت به او رحیم هستیم».... پس به خواست یا تلاش انسان بستگی ندارد، بلکه به خدایی بستگی دارد که رحم می کند» - رومیان ۹: ۱۵، آ. ۱۶:

۱. برداشت ما این است که آن کسی که خواسته ای دارد، خواست خود را به دست می آورد و آن کسی که تلاش می کند، آنچه به دنبال آن است را کسب می کند - آ. ۱۶:

(آ) اگر این مورد درست بود، گزینش خدا بر طبق کوشش و زحمت ما می بود.

(ب) بر عکس، گزینش خدا از جانب خداست که رحیم است؛ نیازی نیست که ما بخواهیم و تلاش کنیم، زیرا خدا بر ما رحمت دارد.

(پ) اگر ما رحمت خدا را بشناسیم، نه در کوشش خود اعتماد می کنیم و نه توسط شکست هایمان دلسرد می شویم؛ امید برای وضع اسفناک ما در رحمت خداست - افسسیان ۲: ۴.

۲. اگر ما بخواهیم خدا را در اقتصاد عهد جدیدش خدمت کنیم، باید بدانیم که این تماماً به رحمت حاکمانه خدا مربوط است - رومیان ۹: ۱۵-۱۶؛ عبرانیان ۴: ۱۶:

(آ) اگر ما حاکمیت مطلق خدا را بشناسیم، او را برای رحمتش خواهیم ستود، با این تشخیص که ما تحت رحمت حاکمانه او هستیم - رومیان ۹: ۱۵.

(ب) عبارت "رحمت حاکمانه" یعنی که رحمت خدا مطلقاً مرتبط است با حاکمیت مطلق او؛ یک ظرف مورد رحمت بودن، نتیجه انتخاب ما نیست؛ این از مشیت [حاکمیت مطلق] خدا سرچشمه می گیرد.

(پ) تنها چیزی که برای توضیح رحمت خدا نسبت به ما می توانیم بگوییم این است که خدا در مشیت خود انتخاب کرده است که بر ما رحمت کند - آ. ۱۵-۱۶، ۲۳.

۳. در رحمت حاکمانه خدا دل های ما به او گرایش دارد؛ بدلیل رحمتش بر ما، ما روز به روز جویای او هستیم - ارمیا ۲۹: ۱۲-۱۳؛ تثنیه ۴: ۲۹؛ اشعیا ۵۵: ۶؛ مزامیر ۲۷: ۸؛ ۱۰۵: ۴؛ ۱۱۹: ۲؛ عبرانیان ۱۱: ۶.

۴. ما هرچه بیشتر ببینیم که همهٔ امور مربوط به ما، به رحمت خدا بستگی دارد، بیشتر حامل مسئولیت خود در برابر خداوند خواهیم بود؛ ولی حتی تمایل ما برای متحمل شدن مسئولیت، رحمت خداست.
۵. خدا راجع به بازیابی خود، رحم می‌کند بر هر که نسبت به او رحیم است.
- پ. رومیان باب ۹ این اصل را آشکار می‌کند که همه چیز به رحمت خدا بستگی دارد - آ.آ. ۱۵-۱۶:
۱. پولس رسول این اصل را بر اسرائیلی‌ها بکار می‌برد، که به ما نشان می‌دهد که هر اتفاقی برای آنها رخ داد، از رحمت خدا بود - آ.آ. ۱۶، ۲۳.
 ۲. حداقل باید یک زمان باشد که ما رحمت خدا را ببینیم و به طور قطعی رحمت او را لمس کنیم - افسسیان ۲: ۴؛ متی ۹: ۱۳:
- (آ) در این مورد، چشمان ما باید حداقل یکبار باز شود؛ باید حداقل یکبار باشد که ما ببینیم که همه چیز به رحمت خدا بستگی دارد.
- (ب) اینکه ما این مطلب را به یکباره ببینیم و یا آن را تدریجاً دریابیم، لحظه‌ای که این مطلب را لمس می‌کنیم، نه یک احساس بلکه یک حقیقت را لمس می‌نماییم؛ این حقیقت این است که همه چیز به رحمت خدا بستگی دارد.
- ت. «پس آزادانه [با شهامت] به تخت فیض نزدیک شویم تا رحمت بیابیم و فیضی را حاصل کنیم که به هنگام نیاز یاریمان دهد» - عبرانیان ۴: ۱۶؛ مقایسه با آ.آ. ۱۵؛ لوقا ۱۵: ۲۰-۲۴.
- ث. خدای پدر در حاکمیت مطلق خود، بر ما رحم کرده است؛ بنابراین، ما باید او را برای رحمتش ستایش کنیم و پرستیم:
۱. «پدر، مسرت بریم از رحمتت، / نو و تازه؛ / آن هر صبح جاری است بر ما، / تازه کند چون شب‌نم. / می‌چشیمش! می‌چشیمش! / پر از ستایش شویم» - سرود ۲۶، بند ۵.
 ۲. پدر، رحمتت با عشق و فیضت را / کسب کردیم؛ / و در رحمتت، با تو رو در رو، / دائم مانیم؛ / بَهرِ رحمتت می‌پرستیمت / همهٔ عمر و تا ابدیت» - سرود ۲۵، بند ۳.
- ج. ما آفریده شدیم که ظروف رحمت برای عزت (دوم تیموتائوس ۲: ۲۰-۲۱؛ رومیان ۹: ۲۱) باشیم بدین جهت که حاوی مسیح به عنوان خدای حرمت [عزت] باشیم تا بتوانیم خدا و انسان را احترام کنیم (داوران ۹: ۹):
۱. ظروف برای عزت بودن، نتیجهٔ انتخاب ما نیست؛ این امر از مشیت [حاکمیت مطلق] خدا سرچشمه می‌گیرد - رومیان ۹: ۲۱.
 ۲. ایمانداران با مسیح به عنوان گنجینهٔ خود، از طریق تولد تازه، ظروف برای عزت هستند - دوم قرنتیان ۴: ۶-۷.
 ۳. ایمانداران توسط پاک نگاه داشتن خود از ظروف برای ذلت، ظروف برای عزت هستند - دوم تیموتائوس ۲: ۲۰-۲۱.
 ۴. ظروف برای عزت، کسانی هستند که با زیستن و گام برداشتن توسط روح، خدا را حرمت می‌نهند (غلاطیان ۵: ۱۶، ۲۵) و با خدمتگزاری روح به انسان‌ها، به آنها احترام می‌کنند (دوم قرنتیان ۳: ۶، ۸).
- چ. ما آفریده شدیم که ظروف رحمت برای جلال باشیم تا حاوی مسیح به عنوان خدای جلال باشیم:
۱. جلال خود خداست که ابراز و اظهار می‌شود - ارمیا ۲: ۱۱؛ اعمال ۷: ۲؛ افسسیان ۱: ۱۷؛ اول قرنتیان ۲: ۸؛ اول پطرس ۴: ۱۴؛ کولسیان ۲: ۹؛ مزامیر ۲۴: ۷-۱۰.
 ۲. خداوند قادر بود به پدر بگوید، «من کاری را که به من سپردی، به کمال رساندم، و این گونه تو را بر روی زمین جلال دادم» (یوحنا ۱۷: ۴)؛ این بدین معناست که وقتی خداوند بر روی زمین زندگی می‌کرد، پدر را ظاهر ساخت و ابراز کرد.
 ۳. انتشار جلال الوهیت مسیح (لوقا ۱۲: ۴۹-۵۰) در رستاخیزش از طریق مرگ او، تجلیل او با جلال الهی توسط پدر بود (یوحنا ۱۲: ۲۳-۲۴)؛ مسیح در جلال یافتن خود، به عنوان آدم آخر، برای توزیع الهی خود، تبدیل به روح حیات بخش شد (یوحنا ۷: ۳۹؛ لوقا ۲۶: ۲۴، ۴۶؛ اول قرنتیان ۱۵: ۴۵؛ دوم قرنتیان ۳: ۶).

۴. ما به عنوان ظروف رحمت برای غزت و جلال، از طریق تجلیل - آخرین مرحله نجات کامل خدا - توسط خدا برای جلال آماده شده‌ایم - رومیان ۸: ۲۱، ۲۳، ۲۹-۳۰؛ فیلیپیان ۳: ۲۱.
۵. خدا بر طبق اقتدار حاکمانه خود، خلق کرد، شکل داد و حتی ما را برای جلال خود ساخت - اشعیا ۴۳: ۷؛ رومیان ۹: ۲۳:
- (آ) ما با حاکمیت مطلق او، از پیش معین شدیم تا برای ابراز و اظهار پر جلالش ظروف او باشیم.
- (ب) این اوج سودمند بودن ما برای خداست - هدف گزینش خدا بر طبق مشیت او - آ.آ. ۱۱، ۱۸.
- (پ) تجلیل خدا مقصود خدمت ماست - ۷: ۶؛ ۱۱: ۳۶.
- (ت) بالاترین خدمتی که می‌توانیم به خدا تقدیم کنیم، ابراز کردن او برای جلالش است - اول قرن‌تیان ۶: ۲۰؛ ۱۰: ۳۱؛ رومیان ۶: ۴.
- (ث) جلال خدا به درون کلیسا آورده شده، و او در کلیسا ابراز می‌شود؛ پس، بر خدا در کلیسا جلال است؛ یعنی خدا در کلیسا جلال می‌یابد - افسسیان ۳: ۱۶، ۲۰-۲۱.
۶. ما دارای این گنجینه هستیم، مسیح که خدای جلال است، در درون ما ظروف خاکی ساکن است (دوم قرن‌تیان ۴: ۷)؛ "این گنجینه" (آ.آ. ۷) که در ما ساکن است همان "صورت عیسی مسیح" (آ.آ. ۶)، حضور مسیح، "شخص مسیح" (۲: ۱۰) است.
۷. وقتی ما قلبمان را به سوی خدا بازمی‌گردانیم، بر خدای روح به عنوان حضور مسیح در روحمان، می‌نگریم، و «به صورت همان تصویر، از جلالی به جلال فزونتر دگرگون می‌شویم، و این از خداوند سرچشمه می‌گیرد که روح است» - ۳: ۱۶-۱۸؛ دوم تیموتائوس ۴: ۲۲.
۸. نگرستن بر جلال خداوند این است که ما خودمان او را ببینیم؛ بازتاب کردن جلال خداوند این است که اجازه دهیم تا دیگران او را از طریق ما ببینند - اشعیا ۶۰: ۱؛ ۵.